

donderdag 5 september 2019 | 20:30

TivoliVredenburg | Cloud Nine

LAUGHTER STUDIES

NADAR ENSEMBLE

PROGRAMMA

New notations - for [multi] players (2019, 7'00)

Componist Remy Siu (CAN, 1990) Genomineerd Gaudeamus Award 2019

Eyes on (2019, 13'00)

Componist Kelley Sheehan (USA, 1989) Genomineerd Gaudeamus Award 2019

Laughter Studies 7 (2018, 17'00)

Componist Louis d'Heudières (GBR, 1988)

UITVOERENDEN

Nadar Ensemble

Marieke Berendsen - stem, scenografie

Rebecca Diependaele - zakelijke leiding

Katrien Gaelens - stem, fluit

Yves Goemaere - percussie

Wannes Gonnissen - klankregie

Pieter Matthynssens - game controller,
artistieke leiding

Elisa Medinilla - keyboard

Thomas Moore - productie, game
controller, trombone

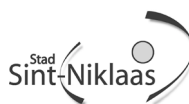
Dries Tack - game controller, stem

Stefan Prins, artistieke leiding

Kobe Van Cauwenberghe - game
controller, e-gitaar

MET DANK AAN

deSingel

NEW NOTATIONS - FOR [MULTI] PLAYERS

REMY SIU

In een wereld waar technologie dag in dag uit belangrijker wordt, past ook de componist zich aan. Zo verwerpt de Canadese componist Remy Siu in zijn stuk *new notations – for [multi] players* de papieren partituur en traditionele muziekinstrumenten ten gunste van een digitaal alternatief. Daarmee schiet ook de term 'compositie' te kort voor wat Siu maakt, hij heeft het zelf liever over "interactieve digitale systemen die voorzien in zoveel mogelijk spel-manismen." Of noem het inderdaad een computerspel: "de spelers kunnen een virtuele ruimte ontdekken met game controllers die hun bewegingen en acties omzetten in geluid. Iedere uitvoering is anders. Tegelijkertijd kunnen maximaal vier spelers de ruimte ontdekken en zo met elkaar samenwerken om een audiovisuele performance te boetsen." In de virtuele ruimte komen de spelers objecten tegen, die elk een eigen geluid maken en tegelijkertijd muziekinstrument zijn. Ieder object gedraagt zich anders, en het geluid kan op verschillende manieren gemanipuleerd worden.

Naast dat de virtuele ruimte een alternatief oplevert van de Westerse

partituur, creëert Siu ook een plek waar componist en uitvoerder elkaar kunnen ontmoeten. Hij legt uit: "In tegenstelling tot het eenrichtingsverkeer van de ideeën van de componist via de partituur naar de uitvoerder, biedt dit systeem een ruimte waarin de interesses van de componist kunnen interacteren met die van de spelers." Het zijn de spelers zelf die de virtuele ruimte ontdekken en zo de compositie vormgeven. Siu heeft alleen de input geleverd voor deze digitale ontdekkingstocht.

Ook in de verdere plannen doet *new notations – for [multi] players* aan als een mediakunstachtig computerspel: "het is een doorlopend project. Het kan gespeeld worden in een uitvoering of tentoongesteld worden in de context van een galerie. Iedere keer als het stuk wordt gespeeld neemt de software de input op. Hierdoor kan het teruggespeeld worden in het systeem. Hoe meer het gespeeld wordt, hoe groter de database. In toekomstige tentoonstellingen kunnen uitvoeringen geheel worden teruggehaald of met elkaar gemixt. Dat levert een grote variëteit op. Uitbreidingsmogelijkheden bestaan uit online toegankelijkheid en de toevoeging van een artificieel intelligente speler." Er ontstaat een constant groeiend en evoluerend werk dat zich bij iedere

uitvoering anders toont.

In a world where technology is becoming more important by the day, composers are also adapting. For example, in his piece "new notations - for [multi] players", Canadian composer Remy Siu rejects fixed paper scores and traditional musical instruments in favour of a digital alternative. This means that the term 'composition' also falls short of describing what Siu creates. He himself prefers to talk about "an interactive digital system designed to accommodate as many play-styles as possible." Or you could indeed call it a computer game: "The players can explore a virtual space via hardware controls which transform their movements and actions into sound. Every performance will be different. A maximum of four players can explore this space together and collaborate with one another to sculpt an audio-visual performance." In the virtual space the players encounter objects all of which make their own sound and at the same time remain musical instruments. Every object behaves differently, and the sound can be manipulated in various ways.

In addition to the fact that the virtual space provides an alternative to Western notation, Siu is also creating a place where composer and performer can meet each other. As he explains: "As opposed to a one-way transmission of ideas from composer to

score to performer, this system provides a space for the interests of the composer to be met—and interacted with—by the agency of the players." It is the players themselves who explore the virtual space in order to give the composition shape. Siu has merely provided the input for this digital voyage of discovery.

Plans for its future also portray "new notations - for [multi] players" as a kind of media art computer game: "It is an ongoing project designed to be played in performance and exhibited in a gallery context. During every play-through the software records player input. This allows for a 'replay' of input to be fed back into the system in real-time. As the work continues to be performed, the database of recorded input increases in size. Future exhibition opportunities allow for entire performances to be recalled, or for 'replays' to be mixed, creating large possibilities for variety. Upcoming additions include accessibility options and the addition of a player powered by artificial intelligence." This all produces a constantly growing and evolving work of which no two performances are the same.

EYES ON

KELLEY SHEEHAN

De componist en computermuzikant Kelley Sheehan werkt in een breed muzikaal veld, van akoestische en elektronische muziek tot meer performancekunst-achtige uitvoeringen en ruisklanken. Haar wonderlijkste samenwerking is misschien wel *The Plucky Plunkers* met componist en pianist Jonathan Hannau, "het beste en enige speelgoedpiano duo uit Chicago," volgens hun site. "Ze werken veel samen met componisten en proberen het speelgoedpiano-medium naar een willekeurig hoger niveau te duwen."

Net als met dit duo zoekt Sheehan naar nieuwe manieren om oude instrumenten en tradities te benaderen. In het trio *eyes on*, voor gitaar, fluit, klarinet en iPads, doet ze dat door de afzonderlijke musici met elkaar te verbinden als een machine: "ze zijn dichtbij elkaar geplaatst met een hele janboel aan kleine elektronische instrumenten in de buurt. In deze 'machine' benaderen de uitvoerders elkaar op een nieuwe en uitdagende manier. Door het vermengen van elektronische en instrumentale klanken, het gebruik van mimiek en het herhalen van geluid op tape ontstaat er de indruk van een samenhangende

eenheid in plaats van drie individuele uitvoerders." Toch vormt het trio niet een machtsblok maar zijn de afzonderlijke musici te ontwaren in het geheel: "ze behouden hun individuele identiteit door te improviseren en beslissingen te nemen ten opzichte van de overkoepelende soundscape." Voor Sheehan ontstaat er zo een "omgeving die mechanisch is, maar niet te methodisch, en tegelijkertijd verwondering opwekt."

De machine in *eyes on* is geen voorspelbare met een geijkt eindproduct aan het eind van een lopende band. Daarentegen stopt Sheehan er halffabricaten in die een metamorfose ondergaan met een onbestemd resultaat: "de machine vermengt lo-fi technologie met akoestische instrumenten om nieuwe klankwerelden te vormen. De gecontroleerde onvoorspelbaarheid en specifiekere de tape, zullen bij de eindstreep volledig vervormd en gloednieuw zijn. Door de inherente fragiliteit van de feedback en de lo-fi elektronica leunt de gehele uitvoering op akoestiek, voorgeschreven nabijheid, ontdekking en connectiviteit. Door deze aspecten kan iedere actie en elk geluid van het trio voorspeld worden maar niet verzekerd."

Composer and computer musician Kelley Sheehan is involved in a broad range of music, from acoustic and electronic to performance art, but always focusing on noise. Her most extraordinary collaboration is perhaps "The Plucky Plunkers" with composer and pianist Jonathan Hannau, "Chicago's best and only toy piano duo," according to their website, which adds: "They collaborate regularly with composers and seek to push the toy piano medium to some arbitrarily high level."

As she does with this duo, Sheehan searches constantly for new ways of approaching old instruments and traditions. In the trio eyes on, for guitar, flute, clarinet and iPads, she does this by connecting the individual musicians to each other like a 'machine': "They are placed close to each other and in close proximity to a variety of small electronics. In this 'machine' each performer engages with another in new and compelling ways. The blending of sound from electronics with instruments and the use of mimicry and tape playback create the impression of one cohesive unit rather than three individual performers." And yet, the trio does not form a power block, but the musicians can still be identified as individuals: "They retain their individual identity by improvising and making decisions regarding the overall soundscape. This, to me, forms an environment which is mechanical but avoids the methodical, and at the same time verges on wonder."

The machine in "eyes on" is not predictable, with a calibrated end product leaving the conveyor belt. Instead, Sheehan throws in some semi-finished goods which undergo a metamorphosis, with an indefinable result: "This 'machine' merges lo-fi technology with acoustic instruments to form new sound worlds, controlled unpredictability and, specifically, a tape cassette which by the double bar will be entirely warped and brand new. Due to the nature and fragility of the feedback and lo-fi electronics incorporated in this work, the entire performance hinges on acoustics, prescribed proximity, discovery, and connection. With these aspects at play, each action and sound of the trio can be predicted but not assured."

LAUGHTER STUDIES 7

LOUIS D'HEUDIÈRES

In de klassieke concertzaal wordt niet vaak gelachen. Toch zijn er voorbeelden te vinden waarbij de componist bewust de lachers op zijn hand probeert te krijgen. Haydns strijkkwartet opus 33 no. 2 heet niet voor niks 'The Joke.' Hij schrijft slotcadens na slotcadens gevolgd door lange pauzes. Het publiek denkt dat het stuk voorbij is, begint te klappen maar dan beginnen de strijkers weer. Of neem Mozart, die viel bij het schrijven van de canon Leck mich im Arsch vermoedelijk van zijn kruk van het lachen. Ook Louis d'Heudieres veroorzaakt gelach in *Laughter Studies 7*, maar wel een grimmige lach die voortkomt uit ongemak.

d'Heudieres zoekt naar andere manieren om zijn muzikale ideeën over te brengen dan de standaard partituur. Zo vertelt hij in een interview voor de Darmstadt zomercursus: "notatie is een filter. Een lens waardoor sociale en esthetische interactie gezien en gestimuleerd kan worden. De Westerse traditie heeft notatie heel erg serieus genomen maar andere muzikale culturen lijken prima zonder te kunnen." d'Heudieres zelf tast ook andere vormen af die niet op schrift gebaseerd zijn, legt hij uit op zijn

site: "in mijn recentste muziek gebruik ik audio als een notatiemedium om de persoonlijke interpretaties van geluiden van de individuele performers te onderzoeken. In het verleden was ik ook geïnteresseerd in repetities als uitvoering, persoonlijke relaties met bepaalde muziekstukken, en kwetsbaarheid en mislukking in een concertsetting."

Soms leidt dat laatste tot humoristische passages maar uiteindelijk is het bittere ernst. Want het gaat om d'Heudieres in de series *Laughter Studies* om "het idee van een wereld waar mensen het vermogen om hele normale dingen te doen zijn verloren. Lachen bijvoorbeeld. In een dergelijke wereld moeten mensen opnieuw leren lachen, huilen, taal verwerven en ademen door op artificiële wijze opgenomen geluiden van deze basale functies na te doen." Het doet d'Heudieres denken aan de laatste scene van de film *Synecdoche New York*, waarbij Philip Seymour Hoffman de instructie "adem in, adem uit, adem in, adem uit" door een oortje krijgt ingefluisterd. Die onbeholpenheid is een springplank voor alle stukken in de serie *Laughter Studies*: "uitvoerders imiteren met hun stem en beschrijven samengestelde collages van geluid." In deel 7 voegt d'Heudieres ook andere lagen toe: "ondertiteling, een soundtrack en achtergrond muziek.

Daardoor ontstaan sonische en semantische relaties die het materiaal van het stuk vormen.”

In the classical concert hall laughter is rarely heard. Yet there are examples where the composer consciously tries to get the audience to laugh. It is no coincidence that Haydn's string quartet opus 33 no. 2 is called 'The Joke.' He writes final cadence after final cadence followed by long pauses. The audience thinks the piece is over, starts to clap but then the strings start again. Or Mozart, who probably fell off his stool with laughter when writing the canon Leck mich im Arsch (Kiss my arse). Louis d'Heudieres also provokes laughter in "Laughter Studies 7", but in the form of a grim smile caused by discomfort.

D'Heudieres seeks ways other than the standard score to convey his musical ideas. He explains in an interview he gave during the Darmstadt Summer Course: "Notation is a filter, a lens through which to see and stimulate social and aesthetic interaction. The Western tradition has taken notation very seriously indeed, but other musical cultures seem to manage fine without it." d'Heudieres himself also explores other forms not based on a written score, as he describes on his website: "My most recent music uses audio as a notational medium to explore performers' individual and personal interpretations of sounds. I have also been interested in the

past in rehearsal as performance, personal relationships with certain pieces of music, and vulnerability and failure in concert settings."

Sometimes this last-mentioned element does result in humorous passages, but ultimately it is deadly serious, because, as d'Heudieres explains: "The series "Laughter Studies" gets its name from the idea of a world where humans have lost the ability to do things which once came naturally to them, such as laughing. In such a world, people would have to learn how to laugh, cry, acquire language, even breathe, solely through artificially imitating pre-recorded sounds of these basic functions." It reminds d'Heudieres of the final scene of the film "Synecdoche New York", where Philip Seymour Hoffman's character hears instructions delivered through an earpiece telling him to 'breathe in, breathe out, breathe in, breathe out...' D'Heudieres adds: "Taking this idea as a springboard, all pieces in the series are based around performers vocally imitating and describing assembled collages of sounds. In "Laughter Studies 7", other layers are added to this vocal one—surtitles, pre-recorded soundtrack, background music—giving rise to a clump of sonic/semantic relationships which forms the material for the piece."

GAUDEAMUS AWARD

Na het slotconcert van het festival wordt de Gaudeamus Award 2019 uitgereikt aan een van de vijf genomineerde componisten. Juryleden Clara Iannotta, Gerhard Stäbler en Yannis Kyriakides selecteerden uit 285 scores uit 33 verschillende landen vijf jonge muzikpioniers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan en Scott Rubin.

De Gaudeamus Award is een stimuleringsprijs voor jong talent en een opdracht om een nieuw stuk te maken voor Gaudeamus Muziekweek 2020.

After the festival's final concert, the Gaudeamus Award 2019 will be presented to one of the five nominated composers. Jury members Clara Iannotta, Gerhard Stäbler and Yannis Kyriakides selected out of 285 scores from 33 different countries five young music pioneers: Remy Siu, Nicholas Morrish, Stefan Maier, Kelley Sheehan and Scott Rubin.

The Gaudeamus Award is an incentive prize for young talent and a commission to create a new piece for Gaudeamus Muziekweek 2020

GAUDEAMUS AGENDA

10 oktober 2019 | TivoliVredenburg
**Club Fluxus: The Chronometer's
Orchestra ft. Matangi Quartet**

26 oktober 2019 | Nicolaikerk
Jacob Lekkerkerker: Cathedral Mobile

31 oktober 2019 | Kunstruimte Kuub
Germaine Sijstermans

7, 8, 9 en 10 en november 2019 | diverse
locaties
Gaudeamus @Le Guess Who?

14 november 2019 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Perforator

28 november 2019 | Kunstruimte Kuub
Vincent van Amsterdam

16 januari 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: But What About

6 februari 2020 | TivoliVredenburg
**Club Fluxus: Amstel Quartet & Keuris
Quartet**

21 februari 2020 | Kunstruimte Kuub
Alistair Sung

5 maart 2020 | TivoliVredenburg
**Club Fluxus: Maya Fridman & Diamanda
Dramm**

9 april 2020 | TivoliVredenburg
Club Fluxus: Oerknal

IN 2020 KLINKEN WE OP 75 JAAR MUZIEKPIONIERS!

En dat gaan we groots vieren. Meer weten over onze toekomstplannen? Ga naar gaudeamus75.nl

IN 2020 WE CELEBRATE 75 YEARS OF MUSIC PIONEERS!

*And this will be celebrated in grand fashion.
Curious about our plans for the future? Please visit gaudeamus75.nl*